

## NuPrime uDSD – Árérték



NuPrime Audio uDSD

NuPrime Audio. Ismerős a név, mintha már hallottam volna valahol. Hát persze, nem ez volt az a frissen megalakult cég, amelyik tavaly ősszel átvette a NuForce Audio felsőkategóriás termékpalettáját, hogy új brand alatt folytassa a fejlesztéseket?! De bizony. Szóval a NuForce mostantól NuPrime. Egy ilyen cég pedig nem létezhet olyan termék nélkül, mint amilyen az uDSD: hordozható DAC (DSD kompatibilis!), fejhallgató erősítő és USB-S/PDIF átalakító, egyben.

Kompakt kis dobozba csomagolták a készüléket, amelyhez egy egyszerű USB (A-B) adatkábel jár. A csomagolás fedelének belső felében találunk egy felhívást, hogy hol keressük (az Interneten természetesen) a megfelelő meghajtó programot. A tényérben kényelmesen elférő vas nagyon elegáns, szálcsiszolt alumínium házikót kapott, az előlapján található hangerőszabályzó egyben a bekapcsoló gombja is. Akad itt még egy csatlakozó a fejhallgatóknak (3,5 mm jack), valamint két pici LED, az egyik akkor jelez ha PCM, a másik pedig akkor, ha DSD adatokat kap a kábelen. A hátsó felére három, a jobbik minőségű fajtához tartozó RCA csatlakozót szereltek. Kettő a hagyományos analóg kijárat, míg a harmadik egy S/PDIF csatorna, ezt használva tudjuk továbbküldeni a digitális jelet egy külső DAC felé, kvázi ilyenkor USB-S/PDIF átalakítóként működik a masina. A száraz műszaki adatai impozánsak: gyakorlatilag minden, manapság elterjed PCM felbontást kezel, egészen a 384 kHz-es mintavételezésig és 24 bites felbontásig. DSD-ből pedig kezeli a 64, 128 és 256-szoros mintavételezésű hanganyagokat. A digitális kijáraton azonban csak 24/192-es PCM, illetve csak 64-es DSD-s fájlokat ereszt át, ráadásul ez utóbbit csak DoP üzemmódban. Az analóg fokozat kimenet feszültsége 2 V, ami ahhoz képest, hogy 5 V-os USB tápfeszültségről üzemel, elég magas. (Emlékezzünk csak, a hasonló elvi felépítésű Hegel HD2 csak 1,25 V-ot préselt ki magából). A fejhallgató erősítő része a maximum 32 Ohmos fülesek szereti, ilyenkor 140 mW-al hajt. Dinamikatartománya 98 dB, jel-zaj aránya 112 dB, míg a teljes harmonikus torzítása kevesebb, mint 0,01 százalék. Bár a gyártó egyéb technikai paramétereiket nem közölte, azért én megnéztem, mi lapul az elegáns kis dobozban. A kétrétegű nyomtatott áramkörtől a

egyikén helyezték el az USB interfészt, ami egy XMOS 8U6C5-ös lapka, az átmenet puffer pedig egy STM gyártmányú flash egység, típusa: 25F40. A DAC chipet pedig az ESS szállította, sok helyen használt népszerű típus: ES9010K2M. A beépített műveleti erősítőt a Texas Instrument TPA6130A2-es típusa látja el. Akit untattak volna ezek az adatok, most örülhet, mert a körítés ismertetése után már a meghallgatás eredménye következik. A körítés pedig a szokásos: dedikált zenelejátszó laptop Windows 8-al (minden teszt előtt újratelepítve), Foobar 1.3.8, NuPrime 5.00 driver (ASIO), és egy erősen javasolt kis program, a Fidelizer 6.9-es verziója, Audiophile üzemmódban. Első körben a nagy rendszerre kötöttem rá az uDSD analóg kimenetén egy Siltech arany-ezüst összekötővel, egy egyszerű, de jó minőségű USB kábellel pedig a laptopoz csatlakoztattam. A teszt második részében pedig ugyanazokat a zeneszámokat hallgattam meg egy Audio Technika ATH-T500-as fejhallgatón keresztül. Lássuk, halljuk, olvassuk!



Santana, „Shape Shifter”, PCM, 44,1 kHz, 24 bit: kiegyenlített, nyugodt hangképet kaptam, jó közepes felbontással. Nem forszírozta egyik tartományt sem, valószínűleg sok hallgatóhoz betalál majd ez a fajta előadás. Basszusa picit laza, de kellően erőteljes, azonban az egész előadást a középtartomány tisztasága cipeli a hátán, ez pedig a kategóriájában figyelemreméltó. A felső oktávok enyhén fátyolosak, de kellően belesimulnak ahhoz a muzsikába, hogy ne bántsa a fülünket. „Mr. Szabó”: a lágyabb lecsengésű, nagyobb tömegű basszus itt is tetten érhető, a NuPrime nyugodt szólamokkal hívja partneréül fülünket, nincs benne semmi bántó, habár, egy kicsi virgoncságot én bizony elviselnék. Összességében kiegyenlített, látszik az igyekezet, hogy sok rendszerbe illeszhető legyen. Második albumként egy szintén 2012-ben megjelent nagylemez szolgált: Tori Amos „Gold Dust”. A nagyzenekari kísérettel előadott, régi és új Amos dalokat tartalmazó „korongot” sima 16 bites, 44,1 kHz-en rögzítették. A tengernyi érzelem tolmácsolásához nincs is szükség semmi egyéb, nem a felbontáson múlik egy vas zeneisége. A Gold Dust egy nehéz album. Nem kiszúrásból szoktam összeválogatni a zenei anyagokat, hanem adott pillanatban azt rakok fel a delikvenszerekre, amit éppen hallgatni szeretnék. Mintha nem is lenne idegen komponens a rendszerben. Ott és akkor egy nem túl dinamikus, de kiegyenlített előadást hallottam, amelyből hiányzott a felső tartomány csillogása, a közepe viszont tetszett, selymes, kellemes, kerek volt. Amos hangja természetes és könnyed, ezt az akadályt jól vette az uDSD, akárcsak a mélyebb regiszterek tolmácsolását: pont elegendően mély és megfogott hangszerhangokat mutatott. A zongora sajnos egy kicsit műanyagosan, laposan szólt, de csak a középső és a felső oktávoknál hallottam így, lent egészen odatette magát a NuPrime. Azt hozzá kell tennem, hogy drágább jószágok is felsültek már ugyanezen az akadályon! Az album címadó nótájához kellene az a plusz, ahol a szimfonikus kíséret és Tori Amos hangja úgy összekovácsolódik, hogy abból érzelmi töltetek pattogjanak elő. Ilyet eddig csak drága forráskészülékeken hallottam, legutóbb

az M2Tech Young DSD-n. Az énekhang csodálatos (vannak, akik nem szeretik a művésznő orgánumát), azonban a kíséret mintha kísértet lenne: ott is van, meg nem is, mintha káprázat játszana a fülünkkel. Már-már elcsüggedtem a meghallgatás e szakaszában, de hátra volt még a DSD lejátszás. És ekkor tényleg olyasmi történt, mintha áram rázott volna meg, de legalább is az előbb várt érzelmi töltetek érkeztek meg. Felraktam ugyanis a Dire Straits „Alchemy” koncertalbumát. Kb. az össze eddig tapasztalt hiányosság úgy röppent tova, mint szél fújta volna el. Kinyílt a felső tartomány és élet költözött a zenébe. Letisztult, a lényegre koncentráló, jó felbontással örvendeztető hang csiholódott, a jelenlétérzet valóságossága pedig ebben az árkategóriában akár példaértékű is lehetne, még akkor is, ha nem párosult hozzá kiemelkedő térérzet. A koncert leglényegesebb (ha szabad ilyen mondanom) hangszere, a gitár, erőteljes hangjával uralta a felvételt, az „Expresso Love” levegős és könnyed hangja feledtetni tudta, hogy lehetne testesebb is a többi hangszer.



Ugorjunk át a fejhallgató részre, a tesztműsor maradjon ugyanez. Az Audio Technica a maga 32 ohmos ellenállásával a maximum, amit az uDSD a specifikációi szerint meghajtani képes. És valóban, nem tudtam olyan hangerőt produkálni vele, hogy leessen a fejemről. Aki tehát e célból keres erősítőt, az csalódni fog. Aki viszont szeret normális hangerőn zenét hallgatni, az már a maximum kivezérlés  $\frac{3}{4}$ -énél jól fogja magát érezni. Ilyenkor torzításmentesen hódolhat kedvenc muzikájának. Santana: lehetne picit dinamikusabb. Az első track cinjei kissé fedettek, a basszus bár precíz, nincs belőle sok, az átlagos dinamika főleg a dobokon érezhető. A hangerővel kár is játszani, feltekerve sem lesz jobb, a középtartomány viszont nagyon kellemes. „Mr. Szabó”: a dal jellegzetes csilingelése az első traktusokban fátyolos, a gitárhang viszont pompás. Feszés és gyors is. A teljes dal: nem esik ki a ritmusból, nem túloz el semmit, nem akar többnek látszani, mint amit tud. A tér nagyobb a fülesen, mint amit a nagy rendszeren mutatott. Tori Amos: a hangja jobban tetszik, mint korábban, plasztikusabb és jobban közelít ahhoz az ideálshoz, amit eddig etalonnak tekintek. A lecsengések hosszúak, arányosak, a hangkép lineáris, nem csapongó, a nagy többség biztosan befogadhatóan hallja majd. A „Gold Dust”: tömörebb, mint korábban, zártabb, de ezt bőven feledteti a művésznő orgánuma. Miért nem szólt ilyen jól az analóg kimenetén?! A zongorakíséret nem lett sokkal jobb, a basszus viszont igen, mély és erőteljes. Dire Straits, „Alchemy”: sokkal jobban közelíti az előbb hallottakat. Megvan minden, amit a pincétől a padlásig rákeverték. Erőteljes és dinamikus, tiszta és levegős. Ez már sokkal jobban tetszik, Knopfler gitárjátéka, mintha drágább készüléket hallgatnák! Precíz, feszes és valóságú, a tere pedig megmarad átlagosnak. Mindehhez minimum fél, de inkább háromnegyedes állásban kellett a hangerőszabályzóval játszadozni. A NuPrime uDSD Janus arcú bestia. PCM anyagokon átlagos, amit nyújt (vagy mondhatnám úgy is, azt kapjuk, amennyit

fizetünk érte), de DSD-s felvételeken megvillantja oroszlánkörmeit. Azt gondolom, jelenleg nem nagyon van árban ellenfele a piacon, hiszen nagyon kedvező feltételekkel vásárolhatunk egy DSD képes DAC-ot, fejhallgató erősítővel, amit akár USB-S/PDIF átalakítóként is bevethetünk. Mivel szoftverellátottsága jó, akár még a mostaninál jobb hangot is kicsikarhatunk belőle, hiszen ne feledjük, a PC-s lejátszás korlátlan lehetőségeket rejt magában, és akkor még a kábelezésről egy szót sem ejtettünk!

Forgalmazó: **Audio Centrum**